

Mihálynak nem kellett néznie őket, elég volt, ha becsukja a szemét, a menet máris előtte masírozott. Talán ő is közöttük van. Ijedten kapaszkodott a székbe. Méhes néni felkapta a pogácsáskosarat, és szórta, szórta a keringőző katonák felé, úgy repültek az ablakból, mint barnaszínű konfettik. Fagyott, csonttá soványodott kezek kapkodtak utánuk.

Puskaszíjcsattogás, szitkok hangzottak. A menet aztán elvonult a nyújtózkodó hermelin szőrén. Mihály szíve megtelt érthetetlen, lázongó irigységgel. Arra a legfelső pogácsára gondolt, amely egyedül állt a piramis tetején.

– Még csak meg sem kóstoltam – mondta.

A Méhes család dermedten ült vissza az asztal mellé.

ÁGOSTON CSILLA

Csontok (idei kiadás)

*Ez most a csontok éve volt,
megkeményedett koponyám,
se ütés, se simogatás nem formázza,
nincs puha kisdedefej, nincs gyurmaság,
csak a varratok kőkemény szigora,
nincs hova nőni már,
a tudás határmezsgyéjéről
visszavet a bal hátsó fájdalom,
egy bölcsességfoggal kevesebb,
csak ez kézzelfogható,
meg hogy oldalborda vagyok,
közvetlenül a szívet védem
(meg a tüdőt, csak az kevésbé romantikus),
s elszámolható még egy fractura malleoli
papíron, gyakorlatban külbokatörés,
gipszangyal vigyázott rám hét hétig,
álmomban szánkóztam a hófehér havon;*

*cserbenhagytak tartóoszlopaim,
rogyadozik Artemisz temploma;*

*de azért iszom a tejet, kitartóan,
mert kell a kalcium, hogy bírják
a csontjaim, mit is? ja, a terhelést,
a folyton gereblyézett húst,
az erek szaladó folyamát,
a testi tájat, meg a templomba
térő vendégeket, akik
idén is végigtapogatják
a finom márványszegélyeket,
ottfelejtik savas leheletük,
de a szentélyben meghagyják
érintetlenül szikrázó fehér
kehelyében a vérvörös velőt.*